

Treba da se borimo za Evropu i svet bez NATO-a

Govor na medjunarodnom simposijumu "Protiv rata" u Lisabonu

By [Dragomir Vučićević](#)

Global Research, February 23, 2010

[Beogradski foruma za svet ravnopravnih 6](#)

February 2010

U Lisabonu (Portugalija) je 30. i 31. januara 2010. godine održan Medjunarodni Simpozijum na temu: "Protiv rata - 60 godina borbe za mir". Organizatori Simpozijuma su bili Portugalski Savet za mir i saradnju (CPPC) i Svetski Savet za mir (WPC). U ime Beogradskog foruma za svet ravnopravnih, na Simpozijumu je učestvovao Dragomir Vučićević, član Upravnog odbora Beogradskog foruma.

U prilogu dajemo njegov govor.

Dame i gospodo,
Dragi prijatelji,

Osećam veliko zadovoljstvo što imam čast da se u ime Beogradskog foruma za svet ravnopravnih, obratim ovom uvaženom skupu ljubitelja i poštovalaca mira. Prenosim vam najtoplije pozdrave rukovodstva Beogradskog foruma i njihovu punu podršku inicijativi koju su preduzeli Portugalski savet za mir i saradnju (Portuguese Council for Peace and Cooperation) i Svetski savet za mir (World Peace Council), u vezi sa predstojećim akcijama i planovima NATO-a.

Naša podrška je izraz iskrenih osećanja ne samo članova i prijatelja Beogradskog foruma, već, uvereni smo, i ogromne većine srpskog naroda koji je, kao što znate, bio žrtva brutalne agresije NATO 1999. godine. Agresiju je preduzeo vojni savez koji je formiran kao odbranbeni i u čijem je osnivačkom aktu iz 1949. godine jasno istaknuta privrženost poštovanju Povelje Ujedinjenih nacija i rešavanju svih medjunarodnih sporova miroljubivim sredstvima. Sve to je grubo pogaženo agresijom na Srbiju, odnosno, SR Jugoalsviju i mnogim drugim akcijama NATO-a u prošlosti.

Analiza nastanka i produbljanja krize u bivšoj Jugoslaviji pokazuje da je NATO bio glavni faktor destabilizacije Balkana 90-tih godina. Nato je svesno i planski podsticao etničke sukobe i odbijao miroljubivo rešenje za problem Kosova i Metohije, a zatim je izvršio i otvorenu agresiju na Srbiju, odnosno, SR Jugoslaviju. Učinjeno je to u vreme kada je svet, sa prestankom hladnog rata i raspuštanjem Varšavskog pakta, početkom devedesetih godina prošlog veka, smatrao da je nestala osnova i potreba za postojanjem NATO-a. U očekivanju raspuštanja i preostalog rivalskog bloka pothranjivana je nada za uspostavljanje ere trajnog mira u svetu. Razvoj je, međjutim krenuo u suprotnom smeru.

Angažovanje NATO-a na Balkanu poslužilo je kao osnova za usvajanje nove, još agresivnije strategije, koja podrazumeva mogućnost vojnih intervencija bilo gde u svetu i iz bilo kog

razloga. To je učinjeno na samitu u Vašingtonu 23. i 24. aprila 1999. godine. U agresiji NATO-a na Srbiju, odnosno, Jugoslaviju 1999. godine, ispoljene su sve te nove promene u karakteru i strategiji NATO. To je, po teritoriji na kojoj je vodjen, bio lokalni rat, dok je u svojoj suštini bio rat sa globalnim ciljevima. Praktično, bio je to eksperiment za novu globalnu strategiju NATO, čiji je cilj korenita promena svetskih odnosa i svetskog poretka, uspostavljenog po okončanju Drugog svetskog rata. U osnovi te strategije je sila koju NATO stavlja iznad međunarodnog prava., iznad Povelje UN i osnovnih principa međunarodnih odnosa. Takvoj strategiji SAD i NATO prilagodjen je i čitav sistem medija za masovno komuniciranje. Njihova je osnovna karakteristika – psihološko-političko preoblikovanje javnog mnjenja, u cilju obezbedjivanja podrške za akcije NATO-a, odnosno, za njegovu globalnu strategiju dominacije.

Agresija NATO na Jugoslaviju 1999. godine je izvršena kršenjem osnovnih principa Povelje UN, preduzeta bez saglasnosti Saveta bezbednosti, kao najvažnijeg organa za pitanja mira i bezbednosti. Tom svojom akcijom NATO je praktično saopštio da će postupati po odlukama Saveta bezbednosti samo u slučajevima kada taj organ podržava njegove vojne intervencije. U svim drugim slučajevima, NATO će postupati po svojoj volji, bez obzira na stavove Saveta bezbednosti, ili drugih organa UN.

Obrazloženje za agresiju, koje su centri moći plasirali posredstvom već preoblikovanog sistema medija za masovno komuniciranje, bilo je sastavljeno od dva suštinska elementa: prvi, da se pokušalo sa mirnim, političkim rešenjem putem tzv. pregovora u Rambujeu (Francuska), ali da je taj napor ostao bez rezultata i da, zato, navodno, nije bilo drugog rešenja, osim vojnog napada; drugi razlog je, da je na Kosovu i Metohiji pretila opasnost od velike "humanitarne katastrofe", koja se nije mogla sprečiti drugačije nego vojnim angažovanjem NATO-a. Ova teza je bila uvod u kasnije lansiranje tzv. Klintonove doktrine o pravu NATO-a na humanitarnu intervenciju.

Treba i ovom prilikom potsetiti na to da u Rambujeu i Parizu nije bilo nikakvih pregovora, nikakvog pokušaja SAD i drugih zapadnih sila da se dodje do mirnog, kompromisnog rešenja za status pokrajine Kosova i Metohije, već samo o ultimatumima, koji su neprihvatljivi za svaku suverenu zemlju. Od Srbije i SR Jugoslavije se tražila saglasnost za okupaciju čitave državne teritorije od strane trupa NATO. Što se tiče "humanitarne katastrofe", može li biti veće od one koju je izazvala agresija NATO i neprekidno bombardovanje 78 dana.

A što se tiče pravih motiva za agresiju, njih će kasnije sami Amerikanci izneti na konferenciji saveznika i budućih članica NATO, na temu Balkan i proširenje NATO-a. Konferencija je održane krajem aprila 2000. godine u Bratislavi (Slovačka). Jedan od učesnika na toj konferenciji, poznati nemački političar, Vili Vimer (Willy Wimmer) će, u pismu upućenom kancelaru Gerhardu Šrederu (Gerhard Schroder), 2. maja 2000. godine, preneti čitavu strategiju koju SAD imaju za Evropu, Balkan i Rusiju. Za temu kojoj je posvećen današnji naš skup, poseban značaj imaju dva stava iz američke strategije: prvi, da je agresija NATO na Srbiju (SR Jugoslaviju) bila presedan koji će se koristiti u svim drugim situacijama po slobodnoj oceni SAD i NATO i, drugi, da je agresija izvedena sa ciljem da omogući trajno stacioniranje američkih trupa na Balkanu, kako bi se, na taj način, ispravila greška generala Ajzenhauera iz Drugog svetskog rata, koji je propustio da to uradi.

Moramo znati da su involviranje NATO-a u krizu na Balkanu i agresija protiv Srbije, odnosno, Jugoslavije, poslužili kao proba za kasnije ratove u Afganistanu i Iraku, kao i za ostale koji mogu uslediti u godinama koje dolaze. Ti ratovi imaju za cilj prekrajanje granica

medjunarodno priznatih država i urušavanje njihovog nacionalnog suvereniteta. U funkciji ostvarivanja tih ciljeva, došlo je proteklih godina do povećane i veoma opasne militarizacije Evrope i sveta. Tako, naprimjer, posle usvajanja nove strategije NATO 1999. godine, vodeća sila – SAD su više nego duplirale vojni budžet i ogromno povećale prodaju naoružanja. SAD imaju danas 761 vojnih baza u svetu, od kojih je jedna od najvećih – baza Bondsteel na Kosovu i Metohiji, posle nasilnog otimanja te pokrajine od Srbije. SAD su pojačale space-based military operations; povukle su se iz 1972. ABM Treaty, odbile su da ratifikuju Comprehensive (Nuclear) Test Ban Treaty, i odbile Land Mine Treaty i UN Agreement to Curb the International Flow of Illicit Small Arms. Uz pomoć NATO-a, SAD su podstakle novu trku u naoružavanju, kojoj su se pridružili saveznici i klijenti SAD, kao i njihovi protivnici.

Prema planovima NATO predviđeno je da se 22. samit zemalja-članica održi u Lisabonu, krajem ove godine. Od samita se očekuje da ojača ratnu strukturu NATO-a i njegovu sposobnost efikasnog neutralisanja svakog otpora njegovoj volji i strategiji. Žalostno je, međutim, da se održavanje tog samita u Portugalu, koji će, u suštini, značiti reafirmisanje strategije za dominaciju NATO-a u svetu, poklapa sa 65 – tom godišnjicom pobede nad fašizmom, čiji je cilj, takodje, bio dominacija u svetu. Nova strategija dominacije NATO-a predstavlja udarac demokratskim i civilizacijskim tekovinama ostvarenim posle Drugog svetskog rata, a time i veliku opasnost za mir i bezbednost u Evropi i svetu. Ta strategija nije, niti može biti prilog borbi protiv medjunarodnog terorizma, a još manje prilog ili zamena za sistem kolektivne bezbednosti u Evropi.

Kriza u bivšoj Jugoslaviji je pokazala da je OEBS neefikasna i nemoćna organizacija da obezbedi zaštitu i sprovođenje principa koji su formulisani u njegovom osnivačkom aktu. Evropi je potreban takav sistem kolektivne bezbednosti koji će počivati na demokratskim principima, na ravnopravnosti i jednakoj bezbednosti svake članice tog sistema. Zato smatramo da zaslužuje punu našu pažnju inicijativa i predlog ruskog predsednika Medvedeva o uspostavljanju novog sistema bezbednosti u Evropi.

Da bismo to ostvarili, treba da se borimo za Evropu i svet bez NATO-a. Ta borba treba da ujedini sve anti-imperijalističke i mirovne pokrete Evrope i sveta. Što je ta borba jača, to su bolje šanse da se efikasno suprotstavimo politici dominacije i opasnosti od novih ratnih pohoda. NATO predstavlja opasnost za narode i mir na našoj planeti. Zato je neophodno je da se organizovano i ujedinjeno borimo protiv te opasnosti, kao i protiv obmana koje nam se serviraju. Jedna od tih obmana jeste da širenje NATO-a doprinosi jačanju mira, stabilnosti i demokratije. Upitajte, međutim, narode Srbije i Afganistana, koji su imali tu nesreću da upoznaju razornu snagu bombi i raketa NATO-a, šta misle o slobodi i demokratiji koju donosi njegova ratna mašinerija. Oni će vam svakako reći da NATO ne postoji ni radi očuvanja kolektivne bezbednosti – za to su srećom još uvek zadužene Ujedinjene nacije, niti radi širenja demokratije, mira i ljubavi u svetu. NATO je prevashodno instrument politike sile u funkciji geopolitičkih interesa SAD. Zbog svega toga narodima Evrope i sveta nije potreban NATO, već mir, napredak, sloboda i sigurna budućnost.

Od ovog skupa očekujemo konkretne podsticaje i inicijative koje će ojačati borbu i ukupnu aktivnost mirovnih pokreta u borbi protiv opasnosti koju predstavlja NATO i njegova politika dominacije.

Hvala na Vašoj pažnji.

Dragomir Vučićević,
član Upravnog odbora

The original source of this article is [Beogradski foruma za svet ravnopravnih](#)
Copyright © [Dragomir Vučićević](#), [Beogradski foruma za svet ravnopravnih](#), 2010

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: **[Dragomir
Vučićević](#)**

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca